

tiden. Der går dog ikke længe, før de begynder at føle sig lidt for godt hjemme; de rydder op i haven, finder møbler frem fra loftet og reparerer ting uden at spørge om lov. Samtidig virker de pludselig ikke særligt ivrige efter at flytte ud igen. Hanna er frustreret over sine gesjæftige gæster, men tør ikke tage konfrontationen, så hun tier og føler sig som en gæst i eget hus.

Midtvejs i romanen skifter synsvinklen til Cora og Carl og nu får læseren den anden side af sagen. De føler foragt for den måde hvormed deres værtinde bare lader huset forfalde og haven gro til. De er kommet i huset som børn og nærer stærke følelser for stedet. Samtidig mistror de hendes motiver og synes, at hun har et underligt forhold til datteren. Der går ikke længe før de begynder at brygge på en plan om at overtage lejemålet selv.

Nina Bolt har begået en psykologisk roman, hvor naturens uforudsigelighed og personernes indbyrdes dynamikker synes at gå hånd i hånd. Hvor Hanna har øje for at kortlægge naturen, og søskendeparret er handlekraftige og får sat ting i system, så er de alle berøringsangste i forhold til bofællesskabets gnidninger. Det samme kan siges om forholdet mellem mor og datter, som udvikler og ændrer sig.

'Oversvømmelsen' byder på en medrivende læseoplevelse med elementer af gotisk uhygge og med naturen som spændende kulisse for det psykologiske drama. Helt uhyggeligt bliver det dog aldrig. Det ærgrer mig, at Nina Bolt ikke følger dramaet helt til dørs, når nu hun er ferm til at opbygge stemninger og forventninger hos sin læser. Jeg blev efterladt med tanken: "Var det det?" efter sidste side og savnede, at der var en tydeligere forløsning (i positiv eller negativ retning) i det psykologiske drama, som der bygges fint op til. Uanset disse forbehold byder romanen på en dejlig efterårslæseoplevelse.

Originally published by Line Hoffgaard, Litteratursiden.

BOGDETALJER

Andre bøger af Nina Bolt

